

**33. TABOR
SLOVENSКИH
PEVSKIH
ZBOROV**
str. 3

**VEČ KAK
TURIZEM**
str. 4-5

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 27. junija 2002 ☀ Leto XII, št. 13

Da bi se slovenski jezik ohranil v Porabju

V organizaciji Zavoda RS za šolstvo OE Murska Sobota in Zveze Slovencev na Madžarskem so mlajši s svojimi vzgojiteljicami pa mamicami iz porabski vrtcev 1995. leta oprvin leko preživeli keden dni v tabori v Radencih. Od 1998. leta je te tabor v vrtci v Murski Soboti, odker že peto leto odijo prejk vzgojiteljice v naše vrtce zatok, ka se z devcov samo v slovenskom gezik spravljajo. Z Državno slovensko samoupravo vred se tejm delom tau škemo zadobiti, ka bi se mala deca navčila slovenski, ka bi rada nūcala slovenski gezik, vej pa kak odrasli de od nje odvisno, če gora ostanemo Slovenci v Porabji. Letos so tri vzgojiteljice odle v porabske vrtce, Marjeta Lapoši na Gorrenji Senik, Jadranka Casar v Sakalauvce pa v Slovensko ves, Frida Cór v Monošter pa v Števanovce. Marjeta Lapoši, stera se že peto leto trūdi na tejm, naj slovenski gezik gora ostane v Porabji, etak vidi razliko v svojom deli od začetka do gnes:

„Razlika je zelo velika. Že v samem odnosu, sprejemanju nas. Nas sedaj sprejemajo otroci, vzgojiteljice in tudi starši kot eno izmed njih. Ni razlika, da pridemo samo enajstkrat, jaz se tukaj počutim, kot če bi bila tukaj vsakdan, tako lepo sem sprejeta. Je pa razlika v delu seveda očitna. Kajti v začetku še same nismo vedele, kakšen namen je, seveda naučiti, ohraniti slovenski jezik, ampak kakšen je način dela, kako bo potekalo in kakšni bodo rezultati, tega si nismo

mogle niti predstavljati. Tako, da sedaj si upam trditi,

da smo strokovno zelo daleč in da delamo zelo lepo. Seve-

da s pomočjo in pod vodstvom tudi našega ravnatelja

Daneta Kataliniča.

V peti lejtaj, kak vidite, ostane kaj v mlajšaj iz enoga leta na drugo leto?

„Ostane kar precej in k temu, da ostane, da otroci znajo tisto, kar se naučimo oziroma razumejo in znajo uporabljati, seveda veliko pripomorejo vzgojiteljice, ki so tukaj v vrtcih, ki z otroki govorijo v slovenskem jeziku. V nekaterih primerih, ampak v zelo redkih, tudi starši.“

Za včenje vsakšo leto druge teme mate ali samo širite teme pa ji ponavlate?

„Učenje slovenskega jezika nadgrajujemo v vsebinah, tako da se ne ponavljajo same vsebine, jih pa vseeno utrjujemo, kajti namen učenja jezika je, da se beseda ponavlja, da se smiselno utrdi. Letos smo vse tri kolegice skupaj - ker delamo linsko v skupini - nadgradile delo z dodajanjem glagolov, pomenotanjem dejavnosti, ki so otrokom vsakdan blizu, in pa s pridevniki.“

Leko mamō vōjpanje, ka do tej mlajši nōjcali slovenski gezik v vsakdanšnjom živiljnji, ka kak odrasli do gora držali slovenstvo v Porabji?

„Ja. Jaz si zelo močno želim, da bi se slovenski jezik tukaj ohranil, da bi del tega, kar vnašamo vzgojiteljice iz Murske Sobote in za kar se trudijo vzgojiteljice tukaj v Porabju, ostal naprej in da bi delček tega tudi ti otroci, ki bodo nekoč odrasli, odnesli s seboj in širili na svoje potomce.“

Klara Fodor

Monošter: Društvo madžarsko-slovenskega prijateljstva

Preprosto – da bi se (še) bolj spoznali in imeli od tega koristi

Člani društva madžarsko-slovenskega prijateljstva bodo skupaj ali vsak posebej vzpodbujali sodelovanje med sosednjima in prijateljskima državama. Za dobro izhodišče je sedanja raven meddržavnih, regionalnih in tudi lokalnih stikov. Niso pa izkoriščene – in verjetno ne bodo nikoli – vse možnosti, ki so na voljo tako na Madžarskem kakor v Sloveniji.

Na ustanovnem zboru se je zbralo blizu petdeset udeležencev, pri čemer je zlasti pomembno, da so v Monošter prišli sedanji in nekdanji politiki, gospodarstveniki, znanstveni in kulturni delavci iz Madžarske in Slovenije. Po razpravi in sprejemu statuta so za prvega predsednika Madžarsko-slovenskega prijateljskega društva izvolilil Jožeta Hirnoka, sicer predsednika Zveze Slovencev, častni

predsednik je postal bivši predsednik države Árpád Göncz, podpredsednik pa tudi upokojeni, prvi slovenski veleposlanik na Madžarskem Ferenc Hajós iz Lendave, ki je dal prvo pobudo za ustanovitev društva še med svojim mandatom v Budimpešti. Pozdravne udeležencem je poslal tudi slovenski predsednik Milan Kučan, ki se bo društvu skoraj zagotovo pridružil po letošnjem prenehanju mandata.

Za uspeh društva je važno, kako se bodo dogovorjenih nalog lotili posamezni člani, predvsem tisti, ki sooblikujejo politično, gospodarsko, znanstveno in kulturno dogajanje na Madžarskem in v Sloveniji. Denimo prejšnji predsednik skupščine Železne županije Gyula Pusztai, sedaj poslanec v parlamentu, Jože Hajdinjak, gospodarstvenik iz Lendave, ki

je delal in še vedno ima eno svojih firm v Budimpešti, pa tudi bivši slovenski veleposlanik Ferenc Hajós, ki je aktiven zlasti v manjšinskih organizacijah Sveta Evrope. »Tako raznolika struktura članov je zagotovilo za uspešno delo društva, prav pa bi bilo, če bi tudi pri nas ustanovili podobno društvo, ki bi v koordinaciji s tem zagotavljalo učinkovitejšo uresničevanje nalog. Menim tudi, da predsednika držav gospod Arpád Göncz in gospod Milan Kučan simbolizirata dobre meddržavne odnose,« je prepričan Ferenc Hajós. Pomembno je tudi, kako gospodarstveniki gledajo na ustanovitev društva. Že omenjeni Jože Hajdinjak ocenjuje, da je vedenje o Sloveniji na Madžarskem in obratno še zmeraj preskromno, čeprav se je v zadnjem desetletju marsikaj

spremenilo. »Vendar sem prepričan, da bi lahko bilo gospodarskega sodelovanja mnogo več, kot ga je danes. Prepričan sem, da Slovenija premalo pozna madžarsko tržišče in sedanje razmere na Madžarskem. V Sloveniji, denimo, marsikje prevladuje prepričanje, da je madžarski trg manj zahteven, je pa obratno, na Madžarskem je večja svetovna konkurenca kot v Sloveniji.« Bivši predsednik skupščine Železne županije in sedanji poslanec pa pričakuje, »da se bodo z delom društva v dobrem meddržavnem sodelovanju bogatili tudi stiki med ljudmi, da se bo krepiło prijateljstvo.« Veliko naklonjenost društvu in sodelovanju je pokazal tudi Károly Bauer, župan mesta Monošter.

Prvi predsednik Društva madžarsko - slovenskega

prijateljstva je postal Jože Hirnök, ki ocenjuje, da manjšinske organizacije v Porabju in Prekmurju delajo uspešno, imajo pa svoje specifične naloge. »Ta organizacija pa mora delati na tem, da poveže čimveč ljudi, ne glede na njihovo narodnostno pripadnost. Važno je, da so se pripravljene zavzemati za promocijo vrednot ene in druge države. Po pestri strukturi zbranih na ustanovnem zboru ocenjujem, da hočejo delati za skupne cilje in kar je važno, mnogi to že uspešno delajo.«

Zdaj v Društvu madžarsko-slovenskega prijateljstva – uradni sedež ima v Budimpešti – pripravljajo konkreten program dela, lotiti pa se bodo morali tudi zagotavljanja denarja za uresničevanje programa.

eR

Javni sklad odločal o podporah

Na koncu maja je zasedal kuratorij Javnega sklada za narodne in etnične manjšine na Madžarskem. Na zasedanju so kuratorji odločali o podporah manjšinskim samoupravam, društvom in inštitucijam.

Med slovenskimi organizacijami so za kulturne prireditve v maternem jeziku dobile podporo naslednje: *Društvo za lepšo vas Števanovci* za program obličkanju koruze 50 tisoč, za obujanje in obnovitev zimskih običajev 100 tisoč; *Slovensko kulturno društvo Avgust Pavel v Szombathelyu* za nastop pevskega zbora iz Murske Sobote 70 tisoč, za nastop lutkarjev in pevskega zbora 70 tisoč, za srečanje s kulturnim društvom iz Cankove 70 tisoč, skupaj s Slovensko manjšinsko samoupravo za državno

srečanje porabskih Slovencev in predajo slovenske hiše v muzeju na prostem 400 tisoč; *Slovenska manjšinska samouprava v Andovcih* za prireditev »Praznik kriza« 130 tisoč; *Slovenska manjšinska samouprava Dolnji Senik* za srečanje porabskih gasilcev 110 tisoč; *Slovenska manjšinska samouprava Sakalovci* za vaški dan 130 tisoč; *Slovenska manjšinska samouprava v Budimpešti* za pustne prireditve 130 tisoč; *Gimnazija v Monoštru* za ogled gledališke predstave v mariborskem gledališču 71,5 tisoč; *Osnovna šola in vrtec Števanovci* za krožek 40 tisoč, za izlet na tromejnik 40 tisoč, *Vrtec v Sakalovcih* za obisk vrta v Murski Soboti 50 tisoč; *Slovensko društvo v Budimpešti* za potne stroške na državnem

srečanju porabskih Slovencev 110 tisoč, za božično srečanje 70 tisoč; *Mestni kulturni center v Monoštru* za Festival dobrega soseda 300 tisoč; *Društvo porabskih Slovencev upokojencev* za poletno srečanje 80 tisoč; *Zveza Slovencev na Madžarskem* za državno srečanje porabskih Slovencev 500 tisoč, za jubilej sakalovske folklorne 80 tisoč, za predbožično srečanje kult. skupin 140 tisoč, za slovenski kulturni praznik v l. 2003 120 tisoč forintov.

Za založniško dejavnost: *Zveza Slovencev na Madžarskem* za izdajo Slovenskega koledarja 1 milijon 300 tisoč, za knjigo *Kratke zgodbe skratka Babilona* 200 tisoč, za kaseto ljudskih pevk iz Števanovcev in Monoštra 200 tisoč forintov.

Za javne zbirke: *Uprava muzejev Železne županije* za digitalizacijo Lenaršičevih negativov 70 tisoč; *Zveza Slovencev na Madžarskem* za knjižni fond knjižnice v Slovenskem kulturnem in informativnem centru 250 tisoč; *Mestna knjižnica v Monoštru* za nemški in slovenski knjižni fond 200 tisoč forintov.

Za versko dejavnost v maternem jeziku: *Slovensko kulturno društvo A. Pavel v Szombathelyu* za romanje na Bled 170 tisoč; *Župnišče na Gornjem Seniku* za romanje v Slo-

veniju 200 tisoč; *Slovenska manjšinska samouprava v Budimpešti* za slovensko mašo 130 tisoč forintov.

Podrobnejše informacije dobiti na naslednjih naslovih:

- Državna slovenska samouprava Gornji Senik, Glavnica ul. 5. Tel.: 94/ 534-024,

- Podružnica državne slovenske samouprave v Budimpešti, ul. Rumbarch Sebestyén 12. Tel.: 06-1-3322-721,

- Zveza Slovencev na Madžarskem, Monošter ul. Gárdonyi 1. Tel.: 94/380-208.

RADIO MONOŠTER
na
UKV (FM) 106,6 MHz

Šentvid pri Stični

33. tabor slovenskih pevskih zborov

Šentvid pri Stični vsako leto pozové MePZ A. Pavel na srečanje pevski zborov. Srečanja se vsako leto veselimo, ker imamo veliko prijatelov, prijateljski pevski zborov, spoznancov trideset let nazaj. Veseli smo, če se leko srečamo, si leko v roke segnemo, se pozdravimo.

pou edenajste, po tem je biu čudovit ognjemet (túzijáték). Član našoga pevskoga zbora ima kamero in imeli smo še zraven šofera, šteri je gori vzeo koncert pa vse. Njega je vse zanimalo, brigalo. Šteri drugi, ki je nej naše narodnosti, nej Slovenec, bi mogoče nej poslušó koncerta do kon-

cev Jožeta Hirnóka je več zborov prosilo, ka bi radi meli stike z nami ali nas pozvali. Samo ka te bi mogla ena banka na nas spadnoti, stera bi leko vse naše poti plačala. Župnik, šteri so bili prle na Kumu, zdaj so pa nej daleč od Stične, so nas jeseni povabili v svojo novo župnijo.

Odpeljali smo se nazaj v Grosuplje, gde smo naprej vzeli kamero pa smo poglednoli sami sebe. Tau smo tó doživeli, hvala našomi člani Gabori in gospodi Benkóji. Trbelo se je paškiti spati, ka je zajtrik biu v pau osmoj. Šli smo pá v Stično. Če gli, ka smo nej bili najprvi, leko smo se pelali notri v ves. Šofer je pa bus pelo nazaj na parkirišče. Nišče je nika nej na busi pozabo kak prejšnji den. Če naš Šanji kaj zapravi, dosta popravi, če je potrebno, ešče boje nosi, ka se leko vrnemo na pravo pot. V devetóji vóri je bila skupna proba zborov. Dirigent Igor Švara nas je pozdravo, želo nam lepi den,

Na koncerti zamejski zborov

Etak smo se napotili 15. juni-úša zazrankoma v osmoj vóri na našo dugo paut. Že te so fejs kúřili vrkaj, ka pa te ešče sledi! Staniti včasí tó trbelo za kakšo kavico ali špicer, vejpa ovak bi vóšopenili. Bože sunce je tak peklo, ka se ti je poplat v beton zgrabó. Srečno in pri cajti smo prišli v Grosuplje, v motel Podržaj, gde so nas že z obedom čakali. Malo smo se odpočili, potem meli probó, v šestóji pa šli naprej v Šentvid pri Stični.

Koncert zamejskih slovenskih pevskih zborov na predvečer 33. tabora se je v osmoj vóri začno v avli OŠ Ferdo Vesel. Nas, zamejce, so lepo pozdravili člani domanjoga zbora in župan občine Ivančna Gorica, g. Jernej Lampret. »Za nas je bogastvo pesem, ki nas združuje, povezuje. Smo pravo bogastvo in veliko nas je. Tradicija je naše gomilo. Koliko lepih uric je bilo tu preživetih v družbi pevcev,« je pravo. Bili smo zbori iz Italije, avstrijske Koroške, Hrvaške in z Madžarske. Vsakši zbor je spejvo tri pesmi. Koncert je držó do

Naš zbor na povorki

ca. Imeli smo srečo z njim, zatok si zasluži, ka napišem njegvo ime. On je Janoš Benkó. Okoli paunauči smo se malo osvežili z dobrim zrakom, z jedmi in pijačo, se srečali z vnaugimi, ki nas že več kak tresti let poznajo, cenijo naše spejvanje in občudujejo naš pomlajeni pevski zbor. Predsednika Zveze Sloven-

da nej bi bilau toče kak prejšnje leto. Pau drugo vóro smo probali, mali odmor in se je pred dvanajstó vóro začela povorka (felvonulás), v enoj pa program, steroga je snemala televizija. Geslo tabora je bilau: »Sem fantič zelenega Štajerja, sem zmirom korajžen vesev...« (ljudska). Najprej so se oglasile fanfare, po-

Papiri pripovedjajo

Staroslovenski slovar

Evngeličanski škonik Janoš Flisar je 1922. in 1942. leta v Budimpešti vódaú „sztáro-szlovenszki - vorgszki rejcsnik“ ali slovar, 1943. pa „vorgszko - sztáro-szlovenszkoga“ z našimi domanjimi rečami. »Po stari naši pisatelaj: Kúzmíc, Košíc, Cipot, Barla, Kardoš, Terplan, Augustičí pisnikaj pisane knige i spise se vse prešto, po nji pismeno i po národa govorenji núcane reči vkúpšpaubro i v etom rejčniki popisó. Či bar je naš jezík vu ništerni prestoraj preslab vu rečaj, dónok pa više 50 gezero koreni reči má, štere so v ete rečnik gorivzete« - je napisó v uvodi slovara.

D		de: ali; -hogy; rávnoné; -hogy	
dac: truc h, okornoszt n, szrd h; -ol: truca sze, krepí sze, protiví sze, na truc déla; -os: okoren, trucson; -osság; okornoszt n.	dada: dojka, varvóvkinya n.	déd: predéd; -apa: predédék h; -ős: ocsák h, ocsákojca n, -unoka: podvńúkec h, podvńú-kica n.	déd: ali; -hogy; rávnoné; -hogy nem: kabi né; -hieszen: vé, vépa. déák, diák: diák, solár, vucsenik h; -ul: diacski; -ság: diák-sztvo, solársztvo s.
dadog: gyekla; -ó: gyeklas, gyeklavi.	dagad: otéka, otecsé, géne sze (kenyér), nadjíte sze; -ás: otékanye s; -t: otecseni, genyeni.	dagály: prítók h; -os: prítókni.	december: december, prozi-mec.
daganaat: oték h.	dagaszt: mészí; -oft: omé-szeni.	dajk-a: dojka, varvóvkinya n; -ál: zdájsa, nadája, varva; -aság: nadájanye s, dojszstvo.	déd: predéd; -apa: predédék h; -ős: ocsák h, ocsákojca n, -unoka: podvńúkec h, podvńú-kica n.
			dédélget: cárta; -és: cárta n. dékán: dékán, podsinyor h. *dél: pódnéš; -előtt: predpód-névom; -előtti: predpódnyesni; -felé: proti pódnévi; -i: pódnés-nyi; -ibáb: prikazen n; -i azél: grýg (jüg) h; -kelet: pódnézhod h; -nek: proti pódnévi; -nyugat:

Naš jezík je dosta nemški, vogrski in latinski rejči tó prejk vzóu. Flisar je te reči tó dojspiso v svoj slovar, nej je delo nauve reči kak na priliko Jožef Košíc. Ništerne reči je prejkvzóu iz knjižnoga jezika (npr. javka - jajgat, potop - vizózón). Slovenske reči je píso z madžarskim pravopisom (š - s, č - cs, ž - zs) v tisti rečaj tó, štere je prejkvzóu iz slovenskoga knjižnoga jezika: blišč - ragyogás, bolečina - fájdalom.

Slovar reči edne vesi - Beltinci - pa sta 1985 in 1996 vódale Franc in Vilko Novak. V tom slovari sta samo v ednoj vesi vkúpobrala več kak 8000 reči. Profesor Novak že duga lejta pripravla slovar, v šterom do slovenske reči prekmurski pisatelov. Akademija v Ljubljani je oblúbila, ka drugó leto vódaúje te slovar.

Ranč tak duga lejta pripravlata Marija Bajzek in Elizabeta Emberšič slovar, v šterom do tiste reči, štere núcajo na Gorenjom Siniki. Tak navóke gorstanejo, v spomin Slovincov, šteri na kraci vómargemo.

Marija Kozar

tem Zdravljica. Po nagovori predsednika tabora Jerneja Lampreta so podelili priznanje jubilantom, potem se je spejevala taborska himna Pojo naj ljudje. Naš dugoletni prijatelj Milan Zrinski je biu pozvačin i povezovalc. Njgve šaljive reči so vsakoga v smej spravile.

Vsi zbori so spejali porabsko pesem Pravo sam ti dostakrat tó. Leko smo veselí, da se naša porabska pesem sliši daleč. Moto letošnjoga srečanja je biu: »Hodil po zemlji sem naš šiš« (Štajerska, Prekmurje, Porabje). Zatok so pa pesmi tó iz tej pokrajini bile.

Program se je dokončao v pau tretjoj. Te so nam že ob-lacke senco delali. Od Celja naprej je lepo úšo dež do Mur-ske Sobote. Potistim pa nika, pa bi ga naše njive tó potreb-ne bile.

Nej ka bi se pozabila zahvaliti za lejpo tablo, štero so naši fantje naredili, s tem so nas presenetili. Zahvalimo se Jožiju Hirnóku, ka se je mant-rau v toj vročini z nami in za finančno pomoč Zvezi Slo-vencev. Naši zborovodkinji hvala za letoletno delo. Vsem članom zbora pa želim lejpo poletje.

Vera Gašpar

OD SLOVENIJE...

Drnovšek v Beogradu

V okviru dvodnevne uradne obiska v Beogradu se je slovenski premier Janez Drnovšek srečal z gostiteljem, jugoslovanskim premierom Dragišo Pešičem, jugoslovanskim predsednikom Vojislavom Koštunico ter srbskim premierom Zoranom Djindjičem, sestel pa se je tudi s predsednikom zbora državljanov jugoslovanske skupščine Dragoljubom Mićunovičem. Na pogovorih so ugotovili, da se odnosi, predvsem na gospodarskem področju, dobro razvijajo. K nadaljevanju uspešnega sodelovanja med državama pa bo v prihodnje pripomoglo tudi pet dvostranskih sporazumov, med katerimi je najbolj pomemben sporazum o vzajemnem spodbujanju in zaščiti naložb, ki sta jih podpisali državi. Sicer so se sogovorniki strinjali, da morata državi čim prej skleniti tudi sporazum o prosti trgovini in sporazum o zračnem prometu.

Slovenski nogometaši doma

Slovenska nogometna reprezentanca se je v soboto, 15. junija, s svetovnega prvenstva na Japonskem in v Južni Koreji vrnila v domovino. Po treh porazih v predtekmovalju tako varovanci selektorja Srečka Katanca domov niso prinesli tako zelene točke, vendar jih je nekaj sto najbolj zvestih navijačev vseeno nagradilo s toplim pozdravom na brniškem letališču. Med njimi so bili hoče noče še vedno najbolj popularni komentariji o škandalu med Katancem in Zlatkom Zahovičem, ki je bolj kot rezultati sami zaznamoval nastop slovenske izbrane vrste v daljni Aziji. Na hitro je svoje prve vtise ob povratku v domovino ocenil predsednik Nogometne zveze Slovenije Rudi Zavrl. "Rezultatsko nismo bili najbolj uspešni, toda fantje so pošteno odigrali in dokazali svetu, da tudi na takšnem nivoju lahko igramo nogomet. Porazi pa so sestavni del športa, tudi neprijetnosti. Poskušali bomo analizirati stvari in v prihodnosti potegniti prave poteze," je dejal Zavrl in ob živigu nekaterih navijačev skupaj z igralci odšel na Brdo pri Kranju, kjer jih je še pred objemi svojih najbližjih pozdravil slovenski predsednik Milan Kučan.

Ekскурzija porabski školnikov pa leranc po Sloveniji

6. junija za zranka v pau šestoj je sivo-bejli bus varaškoga Volána že drlónčko z nami prau to mejnomi prehodi Bajánsenye-Hodoš. Sto smo bili, steri smo te zranjak eške malo sneno gledali v svejt? Školnicke pa lerance porabski šaul, steri slovenski včijo, kulturni delavci, delavci radia Monošter pa gimnazijke

kak do tejga mau. Pri tom spoznavanji Slovenije je nam največ pomagao geograf dr. Jernej Zupancič, ki je tau ekskurzijo organiziro in vodo. Zatok nas je pa prišo čakati že na mejo, gde smo se prejkspativali na »malo baukši« bus, steroga kormanj je držo Tonek z Goričkoga, pa gda nas je pozdravo v našoj

Barčica po blejskem jezeru plava...

varaške gimnazije. Ne smejm pozabiti Attilo, steroga ne moremo notradjasti v edno »škätulo« nej, on je vodja pisarne za zaposlovanje v Monoštri. Zatok ka je prejšnja lejta to redno ojdo na seminare za školnike, smo ga letos to pozvali. Brezi njega bi se

domanjoj rejči, smo že vedli, ka smo v dobri rokaj. Tau smo najbole te vpamet vzeli, da nas je tak prejk Vršiča pripelo, ka je nikomi nej lagvo gratalo, če rejsan so se nistar ni trno bojali. Paut prejk plamin v Julijskih Alpah pela 1600 mejtarov visiko pa se

V izi kaktusov majo 1500 vrst »bodašov«. Na sredi najstareši kaktus, steri ma 47 lejt.

zadjen tau autobusa pau menja smejau v tej trej dnevaj, steri so bili za tau, da bi bole spoznali Slovenijo, da bi go malo ovak to spoznali

tak süca kak kakšna grda, velka kača. Gda smo pred leti z vogrskim busom šli tu prejk, smo se več pelali na rit nazaj kak naprej. Tonek je

pravo, ka smo srečo meli, ka je dež išo pa megla bila, zatok smo nej vidli kakšni prepadi (szakadék) so pod nami. Dapa mi smo si tak mislili, ka smo srečo bole pri tom meli, ka smo njega dobili za šofera. Dapa zdaj sam malo preveč tanaprej odletejla. Kak sam pravla, na meji smo prejkseli v slovenski bus pa se do Maribora spoj nej stavili. Tam stan čakali dve sejri gospe, dr. Zinka Zorko, prorektorica Univerze v Mariboru, in Valerija Perger, višja svetovalka za porabsko šolstvo. Par topli besed, pozdravov pa smo že šli naprej. Gospa Zinka Zorko že tresti lejt ojdj na seminare s porabskimi školniki pa leranci, na avtobusi je zvün mladi gimnazijk, vsakšoga poznala. Pripravila nam je

Nazaj na šift. Kapetan to vej, komi trbej pomagati.

tekste pa videoposnetke, ka smo leko čili dialekte tisti pokrajn, prejk steri smo se vozili. V živo smo pa leko pošlušali govora na Krasi (karsztvidék) v vesi Kobjeglava, gde smo si poglednili, kak delajo kraški pršut, kraško šunko. Sirauvo šunko najprva dejejo v maursko sau, ka go dobro vsé vzeme, potistom go goro bejsijo pa go na burji (bóra szél) sišijo eno leto. Eno cejlo leto se te šunke ne smejo do

Več kak

tekniti, nej obračati pa nika nej. V ednom leti šunka kakši 30 procentov vküpposene. Gda go na sto dejejo, go tak na tenki narejžejo kak papir. Pa vejte, ka smo ešče zvedli, ka se na tau morskomo vetri dosta vogrski šunk siši. Tu nam je napamet prišla naša Klara, stera na žalost, nej mogla z nami titi na ekskurzijo. Pa če bi vi vedli, kak si je ona doma že želaudec pripravlala za tau kraško šunko... Dapa tau je bilau že drugi den. Prvi den smo se stavili na Bledi, gde so eni trno bleđi gratali, gda so vidli, ka mo se z lesenimi čunaklini pelali na otok (sziget), na sterom stoji kapejlica. Sploj pa te, gda smo veslača (evezős) pitali, če se je že gdasvejta kakšna barka spreobrnila na jezeri. On pa

nej pravo nej bejlo, nej črno, samo se je tak špajzno pod nausom smejau. V kapejli na otoki je en zvaun, če prejk tistoga potegnaš pa se ti zglaši, te se ti tri želje spunijo. Pri ništarnaj je bila ena od trej, naj samo živi pa süji nazaj na süjo pridemo. Nej so pa cejlak süji ostali tisti steri so se tak odlaučili, ka poglednejo lejpe kaktuse. Ka majo »bodaši« z vodauv? Do nji se je trbelo

pripelati po maurji z menšim šiftom. Drugi den popodneva smo prišli v Portorož. Dapa prvo nauč je takšen velki vihér bijo pa se je telko deža zlejvalo, ka prejk ne pomnijo petdeset lejt nazaj, ka bi telko spadnilo v ednoj nauči. Maurdje je trno visko bilau pa plima (dagály) je to zdigavala vodau. Gda smo na tisto mesto prišli, gde je trbelo vo s šifta staupti, smo vidli, ka je cejli betonski

Premier v težkem
položaju

Časopis Magyar Nemzet je v sredini junija objavil članek, v katerem je trdil, da je bil novi madžarski premier član protiobveščevalne službe in delal za t. i. oddelek III/2 v notranjem ministrstvu. Peter Medgyessy je potem ko ga je za to pooblastila ministrica za notranje zadeve, pred parlamentom priznal, da je imel od leta 1977 do leta 1982 v finančnem ministrstvu protiobveščevalne naloge, s tem je branil madžarske interese proti tujim obveščevalnim službam, ki so želele preprečiti, da bi Madžarska postala članica IMF-a. Obenem je izjavil, v kolikor ne bi užival podpore koalicijskih strank (socialistov in liberalcev), bo odstopil s položaja. Po zasedanju poslanskih klubov koalicijskih partnerjev so poslanci vladnih strank premeru izglasovali zaupnico. Premier je izjavil, da bo parlamentu predložil osnutek zakona, ki naj bi omogočil, da bi se objavili sezname vseh tajnih agentov, ki so v prejšnjem sistemu delovali za t. i. oddelek III/3 notranjega ministrstva. Opozicijski stranki (Fidesz in demokratski forum) sta pozvali premiera, da odstopi s položaja.

Programi, prireditve

- V organizaciji Olimpijskega komiteja Slovenije je potekalo 21. in 22. junija v Slovenski Bistrici športno srečanje za mejske slovenske manjšine, katerega so se udeležili nogometaši iz Slovenske vasi.

- Slovensko kulturno društvo A. Pavel v Szombathelyu je 22. junija organiziralo za svoje člane izlet v Porabje. Člani društva so obiskali večino porabskih cerkev, ustavili so se v Andovcih, kjer so jih pričakali domačini. Ogledali so si Črne mlake, ki so zaradi redkih rastlinskih združenj strogo zaščitene. Na Verici jih je na piknik povabilo Društvo porabskih slovenskih upokojencev.

- 23. junija je Društvo porabskih slovenskih upokojencev organiziralo za svoje člane piknik na Verici. V programu je nastopila števanovska gledališka skupina.

turizem

maust pod vodaav, samo eden vauski raub je vösta kak kakšen fosli (gred). Našoma kapetana se je nej vnauzalo, je brz züjo črejvle, lače gorzosuko, pa pomagó tistim, steri so tak batrivni bili pa so šli do kaktusov. Dapa

Iz vogrski šunk slovenski pršut grata.

nej smo lagvo zopodjli mi tö nej, steri smo na šifti ostali. Kapetan je prineso velko talco, na talci domanjo palinko, notri pa figice. Gda smo tau spili, nas več nej zeblo. Attilo pa spoj nej, ka se je nika nej brano, gda so ma gimnazijke dale svojo porcijo tö. Vej pa prej mlajši tak ne smejo alkohola piti.

Od kaktusov smo se pelali do solin, tau so mezeve na krajji morja, stere zagradijo, voda se taspari, tak te dobijo sau. Ali ste si že kdaj mislili na tau, kakšno bi bilau življenje brezi soli? Gda segnemo v solarnico, vzememo prgiško soli, spoj ne pomislimo na tau, kelko trbej za tau delati, ka iz morske vodé bejli kristali gratajo. Tau znanje so solinarske družine večsto lejt erbale. Tau je biu trno težki krü. Tak na tima, kak gda v cerkvi pridigo posluša človek, smo poslušali vodiča v muzeumi v Kobaridi. Muzeum so postavili v spomin tistim sodakom, steri so spadnili v prvój svetovnoj bojni na soški fronti

(isonzói front). Na eni strani so bili sodacke avstro-ogrske monarhije (Madžari, Slovenci, Slovaki, Čehi, Poljaki...) na drugoj strani pa Talanji. Na soški fronti je bilau šeststau gezero sodakov. Kelko trpljenje, kelko smrti je bilau na

tauj fronti, ka vse si človek ne zmisli, ka bi bujo, ka bi vničo drugoga človeka! Najveksa tragedija bojn je pa vsigdar tau, ka življenje zgibijo tisti, srmacke, prausni sodacke, steri so nej krivi za tau, ka so si voditeli rosagov bojne zmislili. Kak nam je vodič pravo, dosta - dosta kejvov so dobili z vogrskoga muzeja. Madžari so nej znali, gde so kejpce redli tistoga ipa, dapa gda so pokazali Slovencom, oni so včasí spoznali hribe, plamine kauli Kobarida. Te muzej, v sterom vse guči o smrti, je muzej mira, ka nas opomina na tau, ka se nigdar več nej bi smelo zgoditi, dogajati.

Na našoj pauti smo kaj veselega tö doživeli. Vidli smo mesto, gde v momentu leko bogati grataš ali zgibiš vse, ka maš. Tau je kasino v hoteli Perla v Novi Gorici, gde smo prvo nauč spali. V kasinoji majo večstau automatov, oprejtí so den-nauč. V ednom dnevi med kednem pride špiat gezero, gezerodvejstau lidi, v soboto pa v nedelo pa od osem do deset gezero. Največ - kakšni 90 procentov ji pride s Talanjskoga. V kasinoji se obračajo velki pejngezge. Eden od delavcov nam je vöovado (leko, ka bi nej smo), ka je tisto nauč ena starejša talanjska gospa zašpilala štiri gezero eurov, v naši pejngezaj je tau en milijauun forintov. Zazranka si je dala taksi pozvati pa je prala, ka večer pa nazaj pride.

Tretji den smo v Ljubljani poglednili izo, gde se sprejemajo zakoni, tau je slovenski parlament. V tom parlamentu majo stauce v kraugi, naj prej

V kobariškom muzeji.

vsakši vidi vsakšoga. Leko, ka bi tau trbelo v našom parlamentu tö, te bi nej tak šinfali eden drugoga?

Eno nam je na toj ekskurziji zatok falilo. Kakšna prilika,

Od Ljubljane smo se poslovili na svetašnjom obedu, gde smo se zahvalili Ministrstvu za šolstvo R Slovenije in Zavodu za šolstvo za možnost,

da smo se s Slovenijo leko spoznavali na tak način tö. Dapa zatok so fude tö nej prišle nedužne nazaj v Porabje. Po pauti domau na autobusi ji je Francek Mukič redno raz-

V slovenskom parlamentu smo tima bili kak mlajši v šauli.

gde bi leko vküp bili, bi Francek leko naprej vzejo harmoniko, stera se je vozila z nami po cejli Sloveniji. Tau se je nej šikalo v elegantnom hoteli Perla pa nej v Portoroži. Vej pa poleg vsega tauga, ka vidimo pa ka se navčimo (se navčimo na seminaraj) je najbole važno druženje, ka smo vküper, ka si kaj pripovedamo, kaj spopejvamo. Leko ka bi na Krasi kakšo veško krčmau tö mogli pogledniti.

tegnó, steri pa radi spjevamo, smo ma malo pomagali. Eške vejndrik je Tonekov bus tö bole veselo töfko prauti meji na Hodoši, gde smo slobaud vzeli od naši gostitelov.

Na letošnjój ekskurziji nas je dosta bilau, samo tau vüvam, ka če mo drugo leto redni seminar meli, te tü nede trbelo lidi s štrikom loviti.

Marijana Sukič

Posnetki: **Marija Kozar in Marijana Sukič**

„Dja eške vej, kak lagvo je bilau brezi elektrike“

Tak smo se že vcujuvzeli k elektriki, ka brezi nje bi že ranč nej mogli živeti. Djestejo taši, steri go sploj dosta nójcajo, dapa djesta taši tū, steri na leto samo petstau forintov plača za elektriko. Pa djesta taša hiša tō, gde je še zdaj nej majo. Mi, steri go vsakši den nūcamo, ranč ne vejmo, ka bi delali brezi nje. Težko bi se vcujuvzeli, če bi s patrolinom trbelo večer svejtiti, nej bi mogli radio poslušati pa televizijo gledati. Zazrankoma bi kafej tū nej tak brž dolasteko. Nej bi meli vodau v rama, bi najprva mogli titi na stūdenec. Dugo bi še leko gučo, ka vse bi nej bilau. Nej bi pravo norijo, če bi tau pravo, ka bi skur tašo bilau, kak če bi konec bilau sveta. Brodimos si na računalnike. Malo taši mest geste, gde je ne nūcajo. Promet (forgalom) bi v Budimpešti dolastano. Kak špajnsno je, če elektrika sfali za edno ali dveji vōri. Človek samo tašuga reda vej, kelko je vrejdnā, gda go nega.

Več kak pet lejt že tauma, gda v Števanovci pa v tistoj krajini kaulek božiča tri dni nej bilau elektrike za volo velkoga snega. Vudne je še lūstvo tak kak ta bilau, dapa večer je sploj špajnsno bilau. Ka dela človek na božič ali če je svetek? Den-nauč televizijo gleda. Dapa tauga zdaj nej bilau. Zato so pa naprej vzeli karte pa so se pri svejči špilali. Dapa ka meni najbolsa špajnsno bilau, ka so sausedje večer prej šli k eden drugoma pa so pripovej dali malo. Leko ka so prvin zavolo toga, ka nej bilau elektrike, bola vkūp ojdli sausedje?

Zdaj tau pravimo, ka brezi elektrike ne more živeti, dapa cejlak do konca štirideseti lejt, dočas ka so v našo krajino elektriko tō potegnili, je lūstvo zato tō živelo. Istino, ka potistim že malo lakejše. Kak je v Andovce, Števanovce pa na Verico

elektrika prišla, tau nam tapovejo **Vendel Konkoltič**, zato ka so tistoga reda oni bili v trej vasnicaj predsednik občine (tanácselnök).

• *Kelšoga leta so Veričani elektriko dobili?*

»Štiridesetšestoga, gda so se zozidale kasarnje na Soli, v Števanovci pa na Verici, te se je začnilo gučati od tau-ga, ka v tau krajino elektriko trbej, zato ka brezi elektrike ne more granico skrb meti. Te so tej kasarnje najprvin elektriko dobile na konci štiridesetšestoga leta. Pa potejm je ves za edno leto tō dobila elektriko.«

• *Trbelo je za tau kaj plačati?*

»Dvejdjezero forintov je trbelo vsakšoma plačati, sto je elektriko sto meti. Tau je tistoga reda velki pejnec bi-jo. Dapa tau je bila sreča, ka so deset lejt dali za tau, naj tau dolaplačamo. Tak ka pomalek, podrobno je zato vsakši plačo. Zvōjn tauga je vsakši štiri sojé mogo dati, djalenkove ali borove. Fontoško je bilau, naj gnake baudejo. Pa tisto ceringo trbelo še plačati, ka so je v Komárom pelali.«

• *Zaka je trbelo sojé v Komárom pelati?*

»Zato, ka so je tam notra v olau sklali, naj ne sprnejo. Zvōjn tauga vsakši mogo edno grabo skopati, dva metra dugo pa mejter pa pau globoko, kama so sojau notrapostavili. Od rama je petdeset mejtrov dala nej smeja biti, zato ka so dalač žnjauro nej vlekli.«

• *Gda ste tau vse tanaprajli, te so vam že elektriko no-*

tra v ram potegnili?

»Tū na Verici osemnajset lidi bilau, steri so od ĒDÁSZ-a prišli. Oni so zapuvejdali, kak nam trbej sojé goropostavlati, dapa delati smo mi vaščani mogli. Tej lidge so dočas nej šli domau, dočas so nej stale vse sojé. Dočas

so pri ižaj tū na Verici spali. Pri vsakšoj iži je samo eden spau, zato ka tejm je djesti tō trbelo dati. Dapa sreča bila, ka so nej prbirali. Ka so dobili, tisto so djeli. Hejcali so se tō. Prajli so, ka so telko grbanjov djeli, ka jim je že lagvo. Zato ka tisto leto je sploj dosta grbanjov bilau. Tau je bilau najfalejšo, zato so pa pri vsakši iži tau dobili.«

• *Bijo je taši, steri tak pravo, ka njemi nej trbej elektrike?*

»Spodkar v dolej je živela edna grofojca, stera se je tak zvala ka Skala, tistoj je nej trbelo. Drugomi vsakšomi. Prvin kak so elektriko vlekli, so nas, Veričane (taše, steri so si že malo dala brodili) v edno ves pelali, gde je že bila elektrika. Tam so nam pokazal tiste mašine, ka z elektrikov dejo. Kravam so semleli zrnje, v tjunji so nam tū pokazali, kakšna velka pomauč so mašini. Na pa

te lūstvo notraprivolilo, ka je tau dobro pa ka tau trbej.«

• *Nej je bilau špajnsno, gda ste dobili elektriko?*

»Jaj, kak bi pa bilau, bola radost bila, ka mi tū mamo elektriko. V Rófcinoj krčmej smo edno veselico napravili, kama je vse djesti pa piti ves vkūpnosila. Do paunači smo tam bili. Lūstvo je vse

po glavej skakalo.«

• *Po tejm so v Števanovci pa v Andovci vlekli?*

»Ja, na drugo leto so pa v Števanovci, potistim so pa v Andovci vlekli. Zdaj mlad že ranč ne vejo, kakšno srečo majo, ka majo elektriko. Dja eške vej, kak lagvo je bilau brezi nje.«

Karel Holec

Ka je mojo, je mojo...

... pa naj tam nišče ne tacka. Nika takšo mi je napamet prišlo te dni, gda sam tūj pauleg Varašv v ednoj vogrskoj vesi ojdla eden za drugim. Tau je tak bilau, ka sam za nikši zrokov volo ojdla pri ednoj, drugauč pa pri drugoj hiši. Vseповsedik so me lepau sprejeli. Ge sam svoj mali auto tū s seov mejla. Vrata so se oprla pa včasim zaprla tū za meov. Hū, sam si mislila. Tej so me pa zdaj nut zaprli, zdaj ma majo. Pa te sam mogla gor priditi na tau, gda so pri drugoj hiši ranč tak napravili. Tam je eške gazda etak tū pravo: „Poj, sploj nut v dvor, naj nišče ne gleda, ka tūj stoj odi.“ Te sam malo pri tau iži ovak tū kauleg poglednila pa sam vidla, ka je iža nej samo trdo zagrajena, liki stené tū majo zozidane, naj tam ja nišče ne more nut nej fizično pa nej z očami tū nej.

Kak je pa tau pri nas v Porabji? Spominjate se na naše hiše, stere so tam zidali naši lūdje, gde so grūnt meli. Tam je ja nikše grajke nej delo nišče nej. Od toga so sploj lejpe bile, če rejsan s slamov pokrite, dapa človeške. Tisto je bilau pravo. Nej se je nišče nej nut gradijo pa zatok so brez grajke meje, mežeže poštvāli. Ka je pa gnes? Ja buma, vsebole prej vzememo te vogrske šege. Tak mislim, prisiljeni smo na tau. Vej pa kakši svejt živemo! Tauvajge odijo vseповsedik. Pridejo, te eške bujejo tū pa ti odnesejo vrejdnosti. Pa te nas grajke obranijo? Nejsam gvūšna. Sploj pa te nej, če se fejst zagradimo, klūč pa pod predpražnik (lábtöröl) dejemo. Pa buma, mamo etakšo šegau itak, kakoli ka dosta lagvoga čujemo.

Tau zatok tū moramo priznati, ka gda te lejpe grajke damo zidati, nam ne odi samo tau napameti, ka do nas te grajke čuvale. Tau nam napameti odi, ka če mo mogo, ge eške lepšo napravim kak saused ma. Nišče pa ne more povedati, ka je eden ram od lejpe grajke nej bole lepši, leko povejmo, okinčani. Pa je tau nej lagvo, če do naše vasnice lepše. Depa po mojem med tejm nika pozabimo. Tau pozabimo, ka „živo“ grajko tū leko napravimo. Za tau valaun rastlin (nóvények) pa geste zadosta. Po mojem je edna seča staukrat lepša kak eden cūgeu. Tak pravijo, ka se prej človek leko vči od drugoga, depa samo tak je vrejdnō, če se samo dobro navčimo. Če smo že prej vzeli od vogrski vasnic te grajke, dobro bi bilau, če bi naše grajke samo za dobro služile. Nej bi bile za tau, ka naj na naš funtoš nišče ne stauipi, ne tacka, nej bi dobro bilau eden od drugoga se „zagraditi“.

I. Barber

OTROŠKI

Čudovito potovanje v Slovenijo

KOTIČEK

Letos smo tudi gimnazijke dobile možnost, da smo se lahko udeležile izleta po Sloveniji z učitelji in učiteljicami, ki poučujejo slovenščino. Izlet je trajal tri dni, od 6. do 8. junija.

V petek, 6. junija, smo krenili zjutraj ob pol šestih skozi Bajánsenye. Na meji nas je že čakal »turistični vodič« dr. Jernej Zupancič, ki je bil zelo prijazen. Prestopili smo na drugi avtobus, s katerim smo se vozili po Sloveniji. Najprej smo se ustavili na Bledu, kjer smo se prepeljali na otok. Po kosilu smo nadaljevali pot proti Kobaridu. Tam smo si ogledali muzej, ki natančno predstavlja zaključne operacije na soški fronti v prvi svetovni vojni. Po ogledu muzeja smo šli naprej v Novo Gorico, kjer smo imeli prenočišče v hotelu Perla. V

hotelu je velika igralnica, več restavracij in sob. Po večerji smo se šli kopat, bili smo tudi v savni. Naslednji dan smo potovali naprej. V Sežani smo lahko okusili vina, ker je tu velika vinska klet podjetja »Vinakras«. Nato pa smo šli v Portorož. Mesto je najpomembnejše obmorsko in največje turistično središče Slovenije. Tu smo najprej zasedli hotelske sobe in smo malo počivali, potem smo pa šli z ladjo v sečoveljske soline. Meni je bilo zelo všeč, ko smo se peljali z ladjo nazaj do prenočišča, kajti kapitan nam je dovolil, da smo krmarili. Po večerji sem šla s prijateljicami na sprehod na obalo, bilo je čudovito. Tretji dan smo krenili ob desetih proti Ljubljani. Najprej smo si ogledali parlament, potem smo se pa sprehajali po mestu. Ob dveh smo pa imeli kosilo v hotelu Slon. Ob štiri

smo krenili proti domu. Moje najlepše doživetje je bilo to, da sem se lahko vrnila v kraje, kjer sem bila pred nedavnim. Na novo sem spoznala Novo Gorico. Čudovit občutek je, ko se sprehajam po morski obali in gledam v neskončnost. Izlet je bil zelo lep, dobro sem se počutila. Zelo sem se veselila, da sem dobila to možnost in upam, da se bom lahko večkrat vračala v čudovite kraje Slovenije. Najlepša hvala organizatorjem.

Anita Vajda
Gimnazija Monošter

Od 6. do 8. junija smo potovali v Slovenijo. V treh dneh smo si ogledali nekaj znamenitosti Slovenije. Krenili smo ob pol šestih iz Monoštra. Videli smo veliko lepih krajev. Prva postaja je bila Bled. Bila sem že tukaj, ampak veselilo me je, da

sem še enkrat lahko zvonila z zvonom na otoku. Potem smo imeli kosilo v restavraciji. Po kosilu smo se peljali prek Vršiča v Kobarid in smo si ogledali muzej soške fronte. Tam sem že tudi bila, kljub temu je bilo zanimivo. Kmalu smo prišli v Novo Gorico, kjer smo imeli prenočišče v hotelu Perla. V hotelu je tudi igralnica, toda me, gimnazijke, nismo smele igrati, ker še nismo stare 18 let. Naslednji dan smo šli v Kobljeglavo in en moški je predstavil pršutarno, potem smo pa imeli kosilo, jedli smo tudi kraški pršut. Pot nas je peljala v Sežano, kjer smo imeli degustacijo vina. Potem smo potovali v Portorož. Iz Portoroža smo z ladjo odplovi do sečoveljskih solin. V Portorožu se nismo mogli kopati v morju, ker je bilo slabo vreme. V eni elegantni restavraciji smo večerjali, po-

tem se pa sprehajali na obali in jedli sladolede. Spali smo v hotelu Bernardin. V soboto smo krenili ob desetih proti Ljubljani. Ko smo prispele, smo si ogledali Državni zbor R Slovenije. Po ogledu smo se sprehodili po Ljubljani. Ljubljanski program smo zaključili s kosilom v restavraciji hotela Slon. Vse je bilo zelo fino. Ob štirih smo krenili domov in prispele smo ob devetih v Monošter. Bila sem zelo utrujena, ampak vesel me, da sem lahko šla na ta izlet. Izlet je bil uspešen zaradi tega, ker smo imeli dobrega vodiča, ki nam je predstavil del Slovenije. Počutila sem se zelo dobro, ker sem spoznala Slovenijo. Upam, da bom lahko tudi naslednje leto šla na podoben izlet.

Reka Hirnök
Gimnazija Monošter

Šolski izlet v Peč

V šoli smo se pogovarjali, kam bi šel naš razred na šolski izlet. Glasovali smo, da v Peč.

6. junija ob 6. uri smo se napotili. Potovanje je bilo dolgo, kljub temu smo bili veseli. Prvič smo si ogledali jamo v Abaligetu. Moja prijateljica in jaz sva tudi čolnarili. Iz Abaligeta smo se peljali v Peč, tam smo nakupovali za večerjo in smo šli v Orfű, kjer smo imeli prenočišče. Za večerjo smo kuhali golaž v bograč loncu. Bil je zelo okusen. Do pol treh smo se zabavali, ker je takrat začelo deževati. V sobi smo se še malo pogovarjali in potem smo spali.

Naslednji dan smo si ogledali tudi stolnico ter imeli malo prostega časa. Sprehajali smo se in nakupovali. Kosilo smo imeli v restavraciji, potem smo pa šli v Harkány. Vreme je bilo prijetno za kopanje. Komaj smo

že čakali večer, ko smo šli v disko. Dobro smo se počutili. Tretji dan smo bili že zelo utrujeni, ker ponoči spet nismo spali. Najprej smo šli v Villány in smo si ogledali vinsko klet. Okusili smo nekaj vrst vin. Potem je bil naš cilj Balatno jezero. Tudi tam smo se kopali.

Bili smo že zelo utrujeni in smo mislili le na to, da bi bilo dobro biti doma. Ob pol dvanajstih smo prispeli domov. Zelo dobro smo se počutili, bili smo veseli. Škoda, da je izlet minil zelo hitro. Komaj že čakamo naslednjega.

Lilla Fasching
Gimnazija Monošter

Na gimnaziji smo se pogovarjali, kam bi potovali na šolski izlet. Izbrali smo Peč in okolico. Dogovorili smo se, da gremo za tri dni. Zjutraj ob šestih smo se napotili z avtobusom. Najprej smo se ustavili v Kaposváru. Potem smo nadaljevali pot v Szigetvár. Ogledali smo si Zrinyijev

grad. V Abaligetu smo bili v kapniški jami. Bilo je zelo zanimivo. Prenočišče smo imeli v kampu v Orfű. Zvečer smo se peljali nazaj v Peč v trgovino, kjer smo kupili potrebščine za golaž. Bila je že tema, ko smo prišli nazaj v kamp in potem smo se kuhali golaž. Bil je zelo dober. Veliko smo se pogovarjali in pozno smo šli spat. Naslednji dan smo imeli prenočišče v Peču v kolegiju Kodály. Ko smo prišli v Peč, smo si ogledali džamijo in stolnico. Tukaj smo dobili tudi prosti čas. Sprehajali smo se po glavnem trgu. Potem smo šli na kosilo. Popoldan smo se peljali v Siklós in v Harkány. V Siklósu smo si ogledali zanimiv grad. V Harkányu smo se lahko kopali, ker je bilo dobro vreme. Zvečer je bil disko v Peču. Tam smo mnogo plesali in se dobro počutili.

Na tretji dan smo dolgo spali, potem smo pospravili naše stvari. Šli smo na razgledni stolp. Bili smo zelo visoko, od koder je bila pokrajina čudo-

vita. Potem smo nadaljevali pot v Villány. Ogledali smo si muzej vina. Lahko smo tudi okusili vino. Popoldan pa smo se peljali na Balatno jezero. V Balatonyfenyvesu smo se ko-

pali. Pozno zvečer smo se vrnili domov. Utrujeni, ampak z lepimi doživetji smo prišli domov.

Beata Bajzek
Gimnazija Monošter

Prejšnji teden so tudi porabski osnovnošolci dobili spričevala. Naš posnetek je nastal v Števanovcih.

KAUT

MLAŠEČI

NA ZNANJE DAMO PORABSKIM SLOVENCOM V CEJLOM ROSAGI

Slovenska zveza, Državna slovenska samouprava pa Slovenska samouprava v Sombotelu 18. avgusta 2002 organizirajo DRŽAVNO SREČANJE PORABSKI SLOVENCOV v Sombotelu. Znamanuje, ka z velikim veseljem vabimo, zovemo porabske Slovence, steri živejo gdekoli na Vogrskom, na srečanje. Zakoj bau srečanje v Sombotelu? Zatok, ka Muzej Savaria s pomočjav Slovenskoga kulturnoga društva Avgust Pavel da zidati slovensko ižo v skanzeni v Sombotelu, stera de tak vögleđala kak indašnja iža, s črno künjo na Gorenjom Seniki. Gda se ta slovenska iža prejkda, tau mora biti letos najvejši svetek za porabske Slovence v cejlo rosigi.

Zakoj smo se odlaučili, si odabrali te den? Na Vogrskom smo si za den porabski Slovencev odabrali vsakšo leto 28. avgust, tau je obletnica rojstva Avgusta Pavla. Samo ka vejmo, ka prauti konca avgusta dosta brige majo tiste držine, stere majo šaulare. Pauleg državnoga svetka 20. avgusta je v cejlo rosigi svetek, etak mo letos leko doma 18., 19. 20. Zatau brodimo, ka 18. avgusta mamó ške najbola čas oditi z dauma na en den.

Program toga dneva bau:

10.00 Sprejem gostov v škanzeni/Vendégek fogadása a Falumúzeumban

11.00 Slavnostna otvoritev pa blagoslovitev Slovenske iže/ A szlovén ház ünnepélyes megnyitása és felszentelése

12.30 Piknik

14.00 Ogléd škanzena/A Falumúzeum megtekintése

16.00 Kulturni program:

- v programi gora staupita: Folklorna skupina Sakalauvici

Gledališka skupina Nindrik-indrik

18.00 Sprejem/állófogadás

19.00 Veselica, igro de ansambel Trio Prekmurci iz Slovenije

Spoštovani!

Ce se Vam je povido program pa bi se letos pá radi srečali s svojo rodbinov, žlatov, s starimi znanci, padaši, te pridite s svojo držinov v Sombotel. Lepau prosimo, ka prijavnico (jelentkezési lap) vönapišite pa go pošlite nazaj do **20. juliuša 2002** na tisti atrejs, k steromi kraji se držite. Steri se zglasite na tau srečanje, tisti se leko pripelete s posebnimi avtobusi (különjárattal), leko pa pridete s svojimi avtoni, s cugom itd. tü, depa tak že vsakši na svojo ceringo. Iz Budimpešte pride en avtobus, iz Mosonmagyaróvára en pa iz Porabja dva avtobusa, sombotelski so pa tak doma. Avtobusi do vas pelali šenki. Strošek (kosilo, večerjo) plačamo organizatorji.

Dragi Slovenci! Steri se zglasite na srečanje, tistim ške posaba pošlemo vabilo pa vse draubne informacije. Pridte, čakamo vas z velikim veseljem!

Sto kam mora poslati prijavnico?

SLOVENCi, steri živete V BUDIMPEŠTI pa kaulek toga varaša:

Društvo Slovencev IRENA PAVLIČ, 1161 Budapest, Körvasút sor 30.

Domanja telefonska numera od Irene Pavlič: 06-1-4068512.

SLOVENCi, steri živete V MOSONMAGYARÓVÁRI pa kaulek toga varaša:

Slovenska samouprava GYÖRGY ŠULIČ, 9200

Mosonmagyaróvár Möricz Zs. út 15.

Domanja telefonska numera od Djureca Šuliča: 96/218-899

SLOVENCi, steri živete V SOMBOTELI pa kaulek toga varaša:

Slovenska samouprava MARIJA KOZAR MUKIČ, 9700 Szombathely, Kiszaludy út 1.

Domanja telefonska numera Marije Kozar: 94/315-411

PRIJAVNICA/JELENTKEZÉSI LAP

Prosimo lepau nazaj poslati do **20. juliuša 2002!**

MENJA:

IZ DRŽINE PRIDE: lidij

DOMANJI ATREJS:

TELEFONSKA NUMERA:

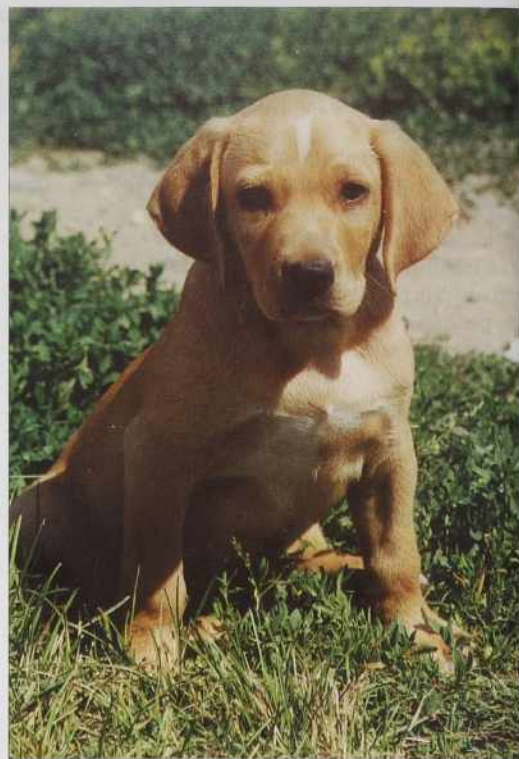
PRIDEMO: (okrauzite valas)

1. S POSEBNIM AVTOBUSOM/KÜLÖNJÁRATTAL

2. OVAK, NA SVOJE STROŠKE

Datum

podpis

V toj vročini ge tö nejmam nikše volé nej!

NIKA ZA SMEJ...

Kajenje

Peter je na biroviyo üšo, ka se razpita. Gda ga birauv pita, zakoj se ške laučiti od svoje žene, od lejpe Olge, te Peter etak pravi: „Zatok, ka napona v posteli kadi.“ Birauv pa: „Tau nede tak naletja. Za toga volo vas ne morem laučiti od žene.“

Peter pa zdaj etak pravi: „Dobro, gospaud birauv. Samo si zatok premislite, kakšo čutenje je meni tau, ka za pepelnik (hamutartó) vsigdar moje vüje nuca.“

Tau leko povej stokoli

Mali Balaž etognauk domau pride iz šaule pa etak pravi materi: „Po pauti sam se srečo z ednim možakom pa vejš, ka mi je pravo? Ka je prej on moj oca.“

Mati pa zdaj etak: „Oj, tau stokoli leko povej.“

Čemer

Vili pa Hilda vküp delata v ednoj pisarni. Etognauk sta se na hüdo vküp svadila, gda je Hilda etak kričala z Vilinom: „Ce bi vi bili moj mauž, ge bi vam čemer djala v kafej.“

Vili pa etak nazaj: „Ce bi ge etakšo ženo emo, kak ste vi, te bi ge tisti kafej vospijo.“

Mraz

Fejst mrzlo je bilau, gda je Ana mogla v Somboteo titi v špitala poglednit padaškinjo. Gda je s cuga staupila, si je tak mislila, ka ja nede peški tavó v špitale, nut si sede v eden taksi pa donok ne zmrzne. Auto je okno meo doj pušeno.

Ana pa etak: „Gospaud, vejpa gor potegnite tau okno, venej je strašno mrzlo.“

Taksist pa etak: „Pa ce gor potegnam okno, te de venej bola toplo?“

Sejri vlastje

Erzika pa Micka sta že obedvej tašče (anyós). Etognauk sta si malo pripovedjale pa sta se taužile od zetov. Erzika etak pravi: „Kakše lejpe sejre vlase ma tvož zet.“ Mici pa: „Vidiš, tau tü meni leko zavali.“

I.B.

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtrek

Glavna in odgovorna urednica **Marijana Sukič**

Naslov uredništva: H-9970 Monošter, Gárdonyi G. ul. 1,

p.p. 77,

tel.: 94/380-767

e-mail:

porabje@mail.datanet.hu

ISSN 1218-7062.

Tisk:

SOLIDARNOST D.D. Arhitekta Novaka 4 9000 Murska Sobota Slovenija

Časopis izhaja z denarno pomočjo Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu ter Javnega sklada za narodne in etnične manjšine na Madžarskem.